

NÚVOL

el digital de cultura
nuvol.com | Sant Jordi 2023

ara

ASSAIG I NO-FICCIÓ

Per Nyholm. Foto: Irene Francis

De viatge pel país de la sang | Per Nyholm | Trad. Henrik Brockdorff i Miquel-Àngel Sánchez Ferriz | Saldonar

La melodia de la mort retruny a Europa. Ho sap bé Per Nyholm, europeu abans que res, cronista intrèpid de les ànsies col·lectives per la llibertat. Prop dels vuitanta anys, fa un viatge de tres mesos i milers de quilòmetres per donar testimoni d'un país batut, però no abatut. D'una banda a l'altra d'Ucraïna, el veterà periodista cameja tot de ciutats que suren entre la calma nerviosa i el pur martiri; i és allí, estampes de la infàmia, on Nyholm escolta el que els ucraïnesos han de dir d'aquesta guerra: el seu dia a dia, les seves arengues i les seves pregàries, un dietari colpidor de petites pors i grans esperances. Les seves cròniques sobre el terreny, de pols humanístic i ràbia instruída, són un retrat emocionant d'un poble que es nega a abandonar-se als abismes de la nul·litat. **Pol Torres**

Múrries | Mar Medinyà | Viena

Com podem portar la història de la música clàssica més enllà del cànon habitual? Mar Medinyà ho aconsegueix a *Múrries*, una breu història de la creació musical femenina de la Mediterrània nord-occidental. Viatjant en l'espai i el temps, l'autora emprèn l'àrdua tasca de rastrejar l'obra de creadores de parla romànica, sobre les quals no hi ha fonts, i quan n'hi ha, és en referència a un home. Les dones sempre han format part de la història de la música, però el relat hegemònic les ha ignorades i menyspreades. Medinyà ens descobreix dones sagaces que han obert camí, aquelles múrries — monges, cortesanes, trobadores, burgeses, pedagogues... — que van fer música a diferents indrets de la península Ibèrica, França o Itàlia. Amb aquest llibre, s'obre tot un món per investigar. **Neila Franch**

Mar Medinyà. Foto: Carles Pons

Jedwabne. La història d'un poble perdut | David Serrano | Base

L'investigador i professor universitari David Serrano narra i documenta acuradament el pogrom del 1941 al poble polonès de Jedwabne, i el procés oficial d'ocultació posterior per tal d'eludir la responsabilitat dels polonesos participants de la massacre. La reticència encara actual a parlar dels fets i la intimidació que va rebre l'autor per part dels autòctons mostren la càrrega política de la tasca, que apunta a les mancances de la història oficial i a la necessitat de construir una memòria històrica conscient. L'autor també denuncia el revisionisme oficial de tots els països que malden per ocultar una culpa històrica i que mostren la pervivència feixista en el gest de conservar neta la imatge d'un passat obscur que, teòricament, havia estat corregit. *Jedwabne* dona als fets una forma narrable i recupera molts dels noms oblidats, i és des d'aquesta particularitat humanitzadora que la seva història esdevé universal. **Laia Badal**

David Serrano. Foto cedida per l'autor

Foto: David Ruano / TNC

LA CAPMANY TAMBÉ ESCRIVIA TEATRE

ORIOU PUIG TAULÉ

El TNC ha estrenat *Vent de garbí i una mica de por*, de Maria Aurèlia Capmany, una figura tan incommensurable que sovint oblidem que també feia teatre. *Vent de garbí i una mica de por* és una crítica a l'absentisme de la burgesia catalana durant tres moments històrics molt concrets: el juliol del 1968, el 17 de juliol de 1936 i el 30 de juliol del 1909. Els seus protagonistes són estiujants, i les localitats on passen les vacances no podrien ser més encertades: Cadaqués, Sitges i Caldetes. El maig del 68, l'esclat de la Guerra civil o la Setmana Tràgica succeeixen davant seu sense que això els afecti gaire, demostrant que les classes benestants s'adapten a qualsevol cosa.

Judith Pujol dirigeix una versió del text signada per ella mateixa i el dramaturg Albert Boronat, protagonitzada per un gran repartiment amb noms com Àurea Márquez, Laura Aubert o Albert Mora. Tots els intèrprets canten i toquen diversos instruments d'una banda sonora composta per Marcel Bagés i David Soler, en un espectacle en què també tenen gran importància les projeccions dissenyades per Carme Gomila.

«La burgesia catalana és molt novel·lable, perquè no s'assembla a l'anglesa», explicava la Capmany a Montserrat Roig en una entrevista al programa *Personatges*. El muntatge, que es pot veure a la Sala Petita, imagina una quarta revolució, un quart estiu i un quart (i etern) immobilisme de la classe benestant catalana.

«Contrastos», periodisme narratiu
contra la resignació i el conformisme

A^e Angle Editorial

Atemporal i contemporània, circular
i lineal, freda i ardent, amarada de
tradició i rabiosament moderna:
una novel·la com cap altra